

Я НЕ ЗДАМСЯ Я ВІДДАМСЯ

Як важко зараз дівчині вийти заміж. Так, є багато можливостей, але легше не стало: то зависока, то надто товста, то надто худа, то ти бліда, то вже стара, на, маєш тобі!

А все почалося в одному мальовничому селі на Буковині в простій сільській родині народилася дівчинка з ангельським личком..

І все було як у всіх, садок, потім школа, все було добре, але дівчинка стрімко виросла і в 14 років вже мала зріст 180 см. Висока... діти дражнилися то драбина, то жирафа.. і бабки по дорозі до школи допікали Лесю :

- То ти ще до школи ходиш?

Ой як це дратує ніби їм все можна, ніби я хочу рости й мати 41 розмір ноги, ох, ці бабки дістали: думала Леся повертаючись додому зі школи.

-Мамо: вже вдома звернулася Леся

-Зустріла тітку Фрозю, то вона каже мені що пора заміж!

-Так, дитино, мені мама нашого сусіда Богдана, казала що хоче тебе за невістку: відповідає мама.

-Мамо та ж він старий!Йому 29 років, вдвічі старший! але мама не відступала:

-Я думала хто може тобі за дружку піти...: і почала рахувати всіх родичок і сусідок, тільки Лесина тітка Галя, мамина сестра, підтримала що він не підходить:

-Ото старі пішли наглі -каже: нагуляються та й молоденької хочуть!

Леся так не хотіла заміж за того Богдана, що коли трохи

старша подружка Валька запропонувала разом поїхати на навчання до Чернівців, Леся одразу ж погодилась. Нове життя, прекрасне місто, молоді хлопці, ото напевно в місті хлопці особливі, думала Леся, але не так сталося як гадалося...

Життя в місті виявилось зовсім не просте: навчання давалось нелегко, вчителі строгі, а хлопці попадались якісь неординарні. Наприклад одного разу хлопець однокурсниці запропонував Лесі піти з його другом на побачення, прогуляєшся, розвієшся, каже. Леся спочатку не хотіла, якось по-дурному думала, сумнівалась, але потім погодилась і пішла. Чекаючи біля парку Шевченка Леся помітила одного хлопця, на цілу голову нижчого, одразу подумала про себе "Нічого не вийде... але треба бути ввічливою" в цей час хлопець весь змарнів підійшов, і випалив: В нас нічого не вийде, я пішов!

Над собою посміюючись пішла і Леся (Дурепа, от дурепа, ну що ти скажеш, так вляпатися...) Пізніше Леся сказала хлопцю подруги більше не допомагати. Потім ще були різні курйози, поки Леся не стомилася розглядати кожного хлопця як потенційного чоловіка. Дівчина розробила план для заміжжя:

Піду до церкви, помолюся, нехай Бог мені дасть чоловіка, але вона написала ще характеристики які вона хотіла бачити в чоловікові: Побожний - бо Леся із бабусею часто ходила до церкви, Високий, і щоб дітей любив бо вже давно Леся мріяла про дитину .

Написала і занурилась в життєві клопоти. За фахом роботу Лесі не вдалось знайти, тому вона пішла на Калинівський ринок торгувати.

Проживала біля татової родички тітки Солі в гуртожитку. Одного разу тітка сказала Лесі: - ти знаєш, ти дуже схожа на одного хлопця, він тут недалеко живе, навчався з моїм Віктором. Леся подумала що старий і відмахнулась від тітки (сама знайду, краще вже ніяк ніж як небудь)

Але хлопець одного разу побачив Лесю в гостях у Тітки Соломії і дядька Віктора. Леся зайшла щоб щось взяти, але побачивши що у них гість швидко пішла, сказавши що не може лишитись, голова болить. Навіть не роздивилась парубка.

Через кілька днів до Лесі на ринку підійшов високий хлопець.

-Привіт: каже

- Привіт : відповідає Леся, а в голові думає, хто це?

Це був Павло, він запитав:

- ти мене впізнала? Я був у Віктора..

У Лесі аж від серця відлягло, бо вже подумала що це якийсь маніяк.

Павло був дуже симпатичний розважливий і з почуттям гумору.

Дуже було смішно коли він купив великий полуничний йогурт і вони їли його разом в скверику між будинками.

Десь через два тижні після знайомства Павло каже, йдемо пройдемося. Прогулювались по Кобилянській вулиці, дійшли до магазину "Рубін" Павло каже:

- Давай зайдемо.

-Давай: Леся без всіляких здогадів зайшла до магазину ювелірних виробів, дивитись й міряти для дівчат нормально.

Павло підійшов до вітрини з обручками

-Поміряєм?

-Добре

Дали одну, потім іншу,

-ця добра: каже Леся, і почала віддавати продавчині каблучку, але Павло її зупинив, сказати що Леся була в шоці в цей момент це нічого не сказати

-а ти що проти? запитав Павло, і став таким серйозним і червоним що ніби час зупинився, у Лесі в голові ніби вулкан Везувій зірвався. Вона лише сказала,

-та ні не проти...

Тоді Павло продовжив, дайте чоловічу, швидко розрахувався, вийшли з магазину вдвох ніби довбнею вдарені, йшли й мовчали. А коли відійшли від шоку подали заяву в РАГС, через місяць відіграли весілля..

Хто бачив молодих казав: ви як брат і сестра схожі!

Одразу і діток народили..

І кожного разу Леся розповідала історію кохання, як Бог дав їй чоловіка.

Тож порада від Лесі: Дівчата! Не виходьте заміж бо так треба, бо вже вік, бо залишишся сама, стара діва!

Обов'язково щоб це була ваша людина! Не відмовляйте собі у щасті, не опускайте рук і ви обов'язково зустрінете своє кохання. А як ні, то приїжджайте до Чернівців, бо це місто кохання!